

Arrest

nr. 215 553 van 23 januari 2019
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. WIBAULT
Congresstraat 49
1820 STEENOKKERZEEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken
en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Franse en Algerijnse nationaliteit te zijn, op 22 januari 2019 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 14 januari 2019 tot teruggrijving, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 14 januari 2019.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 januari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. WIBAULT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Franse en Algerijnse nationaliteit te zijn, komt op 14 januari 2019 toe op de luchthaven van Zaventem.

Op 14 januari 2019 wordt een beslissing tot terugdrijving genomen. Dit is de bestreden beslissing:

“(…)

Op 14/01/2019 om 16.45 uur, aan de grensdoorlaatpost Brunat, werd door ondergetekende [...], de heer: naam [SB] voornaam [A.]

geboren op (...) 1988 te [B.G.] geslacht (m/v) Mannelijk

die de volgende nationaliteit heeft Algerije wonende te [...]

houder van het document: Nationaal Paspoort van Algerije nummer [...]

afgegeven te op : 17/05/2016

houder van het visum nr. [...] van het type [...] afgegeven door [...]

geldig van [...] tot [...]

voor een duur van [...] dagen, met het oog op : [...]

afkomstig uit Algiers met AH2062, op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

[...]

x (C) ~~Is niet in het bezit van een geldig visum of een geldige machtiging tot verblijf~~ (art. 3, eerste lid, 4^o/2^o)

Reden van de beslissing: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum type C. Betrokkene legt een verblijfstitel voor waarvan de nationaliteit niet overeenstemt met het diegene van het Nationaal Paspoort

[...]

(...)”.

Op 17 januari 2019 deelt de raadsman van verzoeker aan de verwerende partij mee dat verzoeker met de Franse nationaliteit sinds bijna twintig jaar is ingeschreven in België, dat zijn echtgenote en vijf kinderen Belg zijn en hij voegt een attest van gezinssamenstelling toe dat dateert van 14 september 2018 en dat deze informatie bevestigt.

2. Over de vordering tot schorsing

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

De Raad wijst er op dat de schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid een uitzonderlijk en ongewoon karakter heeft. De toepassing van deze procedure verstoort immers het normale verloop van de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en herleidt de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum. Het beroep op een dergelijke procedure moet dus de uitzondering blijven.

Om relevant te zijn, moet de uiteenzetting die het uiterst dringend karakter van de vordering tot schorsing rechtvaardigt, aantonen dat er een imminent gevaar dreigt dat van die aard is dat de gewone schorsingsprocedure niet op een efficiënte wijze zou kunnen voorkomen dat het aangevoerde ernstige nadeel zich zou voordoen.

2.2.2. De beoordeling van deze voorwaarde

De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

De toepassing van de wettelijke bepaling

De beslissing maakt een verwijderingsmaatregel uit zoals bedoeld in de hiervoor geciteerde bepaling. *In casu* bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door de verwerende partij voor betreft de eerste bestreden beslissing.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2, van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middel*” wordt begrepen: “*de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden*” (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (*cf.* EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, *Čonka/ België*, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, *Silver en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals

gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

2.3.2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Enig middel gebaseerd op de schending van artikelen 2 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, artikel 46 van het Koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, artikel 5.4 van de Richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, artikel 8 van het Europese Verdrag van de Rechten van de Mens en de artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de EU, het hoorrecht als fundamenteel beginsel van het Unierecht.

Eerste onderdeel

Verzoeker werd aan de grens aangetroffen in het bezit van een verblijfkaart als EU-onderdaan.

Op 15.1.2019, heeft de advocaat van de verzoekende partij de politie aangeschreven om een kopie van alle in beslag genomen documenten te krijgen. (stuk 6) Deze aanvraag bleef onbeantwoord.

Op 17.1.2019 heeft de advocaat van de verzoekende partij de grensinspectie aangeschreven om de toestand van de heer B. te verduidelijken en zijn gezinssamenstelling te melden aan de overheid. (stuk 7) Op 18.1.2019 heeft de Dienst Vreemdelingenzaken geantwoord dat de bestreden beslissing definitief was. (stuk 8)

De verzoekende partij heeft dus geen mogelijkheid gekregen om zijn recht op verblijf te staven.

De toestanden en voorwaarden onder welke een verblijfkaart als EU-onderdaan werd uitgeleverd aan de verzoekende partij zijn gekend door de overheid.

Als EU-onderdaan heeft de heer B. een inreisrecht.

In geval van twijfel over het recht van de vreemdeling, blijft de overheid verplicht om een redelijke termijn te geven aan de vreemdeling om te bewijzen dat hij van het recht van vrij verkeer en verblijf geniet. Zo stelt artikel 5.4 van de richtlijn 2004/38:

Wanneer de burger van de Unie of het familielid dat niet de nationaliteit van een lidstaat bezit, niet over de vereiste reisdocumenten of, in voorkomend geval, de nodige visa beschikt, stelt de betrokken lidstaat deze persoon alvorens tot uitzetting over te gaan binnen redelijke grenzen in de gelegenheid de vereiste documenten te verkrijgen dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, dan wel op andere wijze te laten vaststellen of te bewijzen dat hij het recht van vrij verkeer en verblijf geniet.

In dezelfde lijn stelde het Hof van Justitie:

“Indien de betrokkene geen geldig paspoort of geldige identiteitskaart overlegt, maar zijn nationaliteit niettemin ondubbelzinnig kan aantonen met andere middelen, mag de lidstaat van ontvangst zijn verblijfsrecht niet betwisten op de enkele grond dat de betrokkene niet een van bovengenoemde documenten heeft overgelegd (...).”

De bestreden beslissing verwijt verzoeker het gebrek aan Franse identiteitsdocumenten.

Dit gebrek is onvoldoende om over de terugnijding te beslissen.

Uit het administratief dossier kan de overheid snel bemerken dat verzoeker in België verblijft als Franse onderdaan sinds bijna 20 jaar, met een Belg getrouwd is en de vader is van 5 Belgische kinderen.

In de context van onderdanen van derde landen, vond het Hof van Justitie in het arrest MRAX dat een terugnijdingsbeslissing een disproportionele akte is.

“Gelet op het belang dat de gemeenschapswetgever aan de bescherming van het gezinsleven heeft toegekend (zie punt 53 van het onderhavige arrest), is de terugwijzing aan de grens in elk geval onevenredig en dus verboden, indien de onderdaan van een derde land die gehuwd is met een onderdaan van een lidstaat, het bewijs kan leveren van zijn identiteit en zijn huwelijksband en uit niets blijkt dat hij een gevaar is voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de volksgezondheid in de zin van artikel 10 van richtlijn 68/360 en artikel 8 van richtlijn 73/148.”

Verzoeker is met spoed naar Algerije gereisd voor familiale redenen. Indien de Dienst Vreemdelingenzaken echt twijfels zou hebben over het recht van verblijf van verzoeker, bestaan er minder intrusieve maatregelen dan een teruggedrijvingsbeslissing om dit recht te toetsen. De communicatie met de overheid toont dan ook geen medewerking om de toestand van verzoeker te verduidelijken.

Tweede onderdeel

Indien verzoeker zijn Franse nationaliteit verloren zou hebben, quod non, dan moet de overheid beslissen over de intrekking van het verblijfsstatuut.

Alhoewel de verblijfkaart van verzoeker in bezit werd genomen, bestaat er geen beslissing over een mogelijke intrekking van een verblijfsrecht.

Zowel het intrekken van de verblijfkaart van verzoeker als het betekenen van een bevel om het grondgebied te verlaten geven uitvoering aan het Unierecht. Het hoorrecht als algemeen beginsel van het Unierecht is in casu derhalve van toepassing.

Nergens uit het dossier blijkt duidelijk dat verzoeker gehoord werd over de mogelijke intrekking van zijn verblijfsstatuut en zijn uitwijzing naar Algerije. Verzoeker kreeg niet de gelegenheid om concrete bezwaren tegen zijn uitwijzing voor te stellen voor de besluitvorming. Dit maakt een schending uit van het hoorrecht zoals uitgesproken door het Hof van Justitie:

“45. Dat recht maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is.

46. Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (zie met name arrest M., EU:C:2012:744, punt 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

47. Volgens de rechtspraak van het Hof heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (zie in die zin arrest Sopropé, EU:C:2008:746, punt 49).”

Gezien het lang verblijf in België van verzoeker en het familiale leven dat hij hier heeft ontwikkeld, bestaat er geen grond om zijn verblijfsstatuut te beëindigen.

De uitvoering van de bestreden beslissing vormt een schending van het familiale leven van verzoeker.”

2.3.2.2. De verwerende partij repliceert het volgende:

“Verzoeker stelt in een enig middel een schending voor van artikel 2 van de Vreemdelingenwet, van artikel 46 van het KB van 8/10/1981, van artikel 5.4 van richtlijn 2004/38/EG, van artikel 8 EVRM, van artikel 7 van het Handvest en van het hoorrecht.

Hij betoogt dat hij niet de mogelijkheid heeft gekregen om zijn recht op verblijf te staven.

In geval van twijfel over het recht, zou de overheid verplicht zijn om een redelijke termijn te geven aan de vreemdeling om te bewijzen dat hij van het recht van vrij verkeer geniet nu hij een EU-onderdaan is.

Het zou hem niet verweten kunnen worden om geen Franse identiteitsdocumenten bij zich te hebben, nu uit het administratief dossier blijkt dat hij in België verblijft als Franse onderdaan sedert 20 jaar, met een Belg getrouwd is en vader is van 5 Belgische kinderen.

Indien hij zijn Franse nationaliteit zou hebben verloren, zou de Belgische Staat moeten beslissen over de intrekking van het verblijfsstatuut. Dit is in casu niet gebeurd.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker vanuit Algerije naar België reisde en aldus de grenzen van de Schengenzone heeft overschreden.

Hij beroept zich op de rechten die hij zou ontleenen aan zijn Unieburgerschap, doch betwist niet dat hij op het moment dat hij zich aanbood voor controle in de luchthaven, niet in het bezit was van een identiteitskaart of paspoort waar het Unieburgerschap en meer bepaald de Franse nationaliteit uit blijkt.

Uit Richtlijn 2004/38/EG blijkt dat iedere Unieburger die zich naar een andere lidstaat begeeft, de verplichting heeft om in het bezit te zijn van een geldige identiteitskaart of een geldig paspoort, zoals

bepaald door artikel 2 van de wet van 15 december 1980. Richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004 voorziet in overweging 9 het volgende:

“(9) Burgers van de Unie dienen het recht te hebben gedurende maximum drie maanden op het grondgebied van het gastland te verblijven zonder dat aan andere formaliteiten moet worden voldaan dan het bezit van een geldige identiteitskaart of een geldig paspoort, zulks onverminderd een gunstiger behandeling voor werkzoekenden, zoals door de jurisprudentie van het Hof van Justitie erkend.” (eigen onderlijning)

In artikel 5, m.b.t. het inreisrecht bepaalt de richtlijn wat volgt:

“1. Onverminderd het bepaalde met betrekking tot reisdocumenten bij nationale grenscontroles, laten de lidstaten de burger van de Unie die voorzien is van een geldige identiteitskaart of een geldig paspoort, alsmede familieleden die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten en die voorzien zijn van een geldig paspoort, hun grondgebied binnenkomen.

Aan burgers van de Unie kan geen inreisvisumplicht of soortgelijke formaliteit worden opgelegd.

(...)

4. Wanneer de burger van de Unie of het familielid dat niet de nationaliteit van een lidstaat bezit, niet over de vereiste reisdocumenten of, in voorkomend geval, de nodige visa beschikt, stelt de betrokken lidstaat deze persoon alvorens tot uitzetting over te gaan binnen redelijke grenzen in de gelegenheid de vereiste documenten te verkrijgen dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, dan wel op andere wijze te laten vaststellen of te bewijzen dat hij het recht van vrij verkeer en verblijf geniet.

5. De lidstaat kan de betrokkene opleggen zijn aanwezigheid op het grondgebied binnen een aanvaardbare, niet-discriminerende termijn mede te delen. Niet-naleving van deze verplichting kan worden bestraft met niet-discriminerende en evenredige sancties.” (eigen onderlijning)

De voorbereidende werken van 11 januari 2007 – wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980, DOC 51 2845/001, leggen eveneens de nadruk op de nodige binnenkomstdocumenten van een Unieburger, zijnde een geldige identiteitskaart of een geldig paspoort:

“Dit artikel vervangt artikel 40 van de Vreemdelingenwet. Het omvat de basisprincipes voor het verblijf van de burger van de Unie, zowel voor het verblijf van maximaal drie maanden als voor het verblijf van meer dan drie maanden.

(...)

De § 3 reglementeert het recht op toegang en verblijf gedurende maximaal drie maanden. De burger van de Unie dient hiervoor enkel te beschikken over een geldige identiteitskaart of een geldig paspoort, wat vereist is voor zijn binnenkomst. Dit blijkt uit artikel 5.1. van de richtlijn. Indien de EU-burger niet beschikt over een van voornoemde documenten, kan hij overeenkomstig artikel 5.4. van de richtlijn op een andere wijze laten vaststellen of bewijzen dat hij het recht van vrij verkeer en verblijf geniet.” (eigen onderlijning)

Ook de Commissie stelde in het verslag van 13 oktober 2013 aan het Europees Parlement en de Raad betreffende de toepassing van Titel III (Binnengrenzen) van de Schengengrenscode dat Unieburgers zich bij controle dienen te identificeren aan de hand van een identiteitskaart of een paspoort:

“(...)Bij deze controles mag alleen de identiteit van de reiziger op basis van een reisdocument worden gecontroleerd. Burgers van de EU kunnen zich aan de hand van hun paspoort of identiteitskaart legitimeren. Vervoersondernemingen zijn er niet toe verplicht andere documenten zoals rijbewijzen, bankkaarten en dergelijke te aanvaarden, aangezien dit geen identiteitsdocumenten zijn, maar zij kunnen dit wel.

Het afschaffen van het grenstoezicht aan de binnengrenzen is niet van invloed op de mogelijkheid voor de lidstaten om personen wettelijk te verplichten in het bezit te zijn van bepaalde titels of documenten en deze bij zich te dragen. Indien lidstaten een dergelijke verplichting opleggen, dienen zij dit ofwel voorgeheel hun grondgebied, ofwel alleen in de zones aan de buitengrenzen toe te passen. Het mag niet worden beperkt tot alleen de binnengrenszones, aangezien zulks noodzakelijkerwijze leidt tot controles die alleen in deze zones worden verricht, hetgeen hetzelfde effect zou hebben als grenscontroles.”

Uit voorgaande volgt dat verzoeker, indien hij wenste te reizen als Unieburger, in het bezit diende te zijn van de nodige documenten zoals voorzien in artikel 2 van de wet van 15 december 1980.

Hij beroept zich op het recht om zich, alvorens de lidstaat tot terugdrijving zou overgaan, in het bezit te laten stellen van de nodige documenten.

Hij kan niet gevolgd worden waar hij meent dat hij hiertoe niet de mogelijkheid zou hebben gehad. Het tegendeel blijkt alleszins niet uit het verslag van de grenspolitie.

Enerzijds blijkt niet dat verzoeker een verklaring heeft afgelegd, stellende dat hij zijn Franse paspoort/identiteitskaart elders heeft liggen.

Anderzijds werd huidige vordering pas ingeleid op 22 januari, zijnde 7 dagen nadat de bestreden werd genomen en werd de terugdrijving pas voorzien voor 25 januari, waardoor verzoeker wel degelijk over

een redelijke termijn beschikt om aan te tonen dat hij inderdaad een Frans paspoort of Franse identiteitskaart heeft.

Alleszins dient vastgesteld te worden dat noch in het verslag van de grenspolitie, noch in het verzoekschrift uitleg wordt gegeven omtrent het niet kunnen voorleggen van het Franse paspoort of de Franse identiteitskaart. Evenmin blijkt dat verzoeker voormeld document bij het verzoekschrift heeft gevoegd.

Nu uit voorgaande afdoende blijkt dat verzoeker bij zijn aankomst enkel in het bezit van een Algerijns paspoort met vermelding van de Algerijnse nationaliteit en van een verblijfskaart met vermelding van de Franse nationaliteit, kon de grenspolitie niet anders dan vaststellen dat hij een verblijfstitel voorlegde waarvan de nationaliteit niet overeenstemt met diegene van het nationaal paspoort. De beslissing werd aldus overeenkomstig de stukken van het dossier als volgt gemotiveerd:

“Is niet in het bezit van een geldig visum (...)

Reden van de beslissing: Betrokkene is niet in het bezit van en geldig visum type C. Betrokkene legt een verblijfstitel voor waarvan de nationaliteit niet overeenstemt met het diegene van het Nationaal Paspoort.”

Er worden geen ernstige middelen voorgesteld.”

2.3.2.3.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen.

In casu is de beslissing tot teruggrijping gesteund op het motief dat verzoeker bij de grenscontrole niet in het bezit was van een geldig visum, en dus niet beschikte over de vereiste binnenkomstdocumenten.

Verzoeker werpt op dat hij in het bezit is van een geldige verblijfsmachtiging, met name een verblijfskaart als EU-onderdaan, en dat het gebrek aan Franse identiteitsdocumenten onvoldoende is om tot de teruggrijping te besluiten.

Uit het verslag van de grensinspectiediensten, zoals dit is opgenomen in het administratief dossier, blijkt dat verzoeker zich op 14 januari 2019 aanbood bij de grenscontrole, komende van een vlucht afkomstig uit Algiers met enerzijds een geldig Algerijns paspoort en anderzijds een Belgische verblijfstitel, geldig tot 13 juni 2023. Op basis van de voorliggende stukken moet worden aangenomen dat verzoeker in België is toegelaten tot een verblijf van onbepaalde duur. Uit de bestreden beslissing en uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat van één van deze documenten gezegd wordt dat ze vals zijn. Er wordt enkel gesteld dat verzoeker een verblijfstitel voorlegt waarvan de nationaliteit niet overeenstemt met die van het nationaal paspoort.

Verzoeker voert ook de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM). Hij stelt dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met feit dat hij een Franse onderdaan is die hier sinds bijna twintig jaar met zijn Belgische echtgenote en hun vijf Belgische kinderen woont en hier ingeschreven is.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De Raad stelt vast dat noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier en noch uit de verweernota blijkt dat verwerende partij het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven tussen verzoeker, zijn Belgische echtgenote en de vijf Belgische minderjarige kinderen betwist. De Raad ziet zelf geen enkel element dat hierover gereede twijfel kan scheppen. Het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM wordt aangenomen.

Bijgevolg dient de Raad te onderzoeken of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven.

De Raad herinnert eraan dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezinsleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27).

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

In casu betreft het een situatie van weigering van een voortgezet verblijf. Hierbij aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is in het privé- en/of familie- en gezinsleven en dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen (legitimiteit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken (proportionaliteit). Staten beschikken over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak aan inmenging. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect van het privé- en/of familie- en gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, *Dalia/Frankrijk*, § 52; EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland* (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, *Sarközi en Mahran/Oostenrijk*, § 62). Dit wordt onderzocht aan de hand van 'fair balance'-toets, waarbij wordt nagegaan of een redelijke afweging werd gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk* (GK), § 76).

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure, die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing zowel op situaties waar sprake is van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, *Ciliz/Nederland*, § 66). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, *Nuñez/Noorwegen*, § 84; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 62).

In voorkomend geval wordt de bestreden beslissing genomen krachtens de Vreemdelingenwet, waarvan de bepalingen dienen beschouwd te worden als zijnde maatregelen die, binnen een democratische samenleving, nodig zijn om de toegang en het verblijf van niet-nationale onderdanen op het nationale grondgebied te controleren. De bestreden beslissing kent aldus een wettelijke basis en streeft een legitiem doel na.

De inmenging in het gezins/privéleven van de verzoekende partij is bijgevolg formeel in overeenstemming met de afwijkende omstandigheden, beoogd in voornoemd artikel 8, alinea 2.

Vervolgens moet worden onderzocht of de inmenging noodzakelijk is, met name of de inmenging gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (EHRM 19 februari 1998, *Dalia/Frankrijk*, § 52; EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland* (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, *Sarközi en Mahran/Oostenrijk*, § 62).

In de bestreden beslissing zelf is geen afweging of onderzoek in dit verband terug te vinden.

Uit de stukken van het administratief dossier, meer bepaald het verslag van de grensinspectie van 14 januari 2019, blijkt dat verzoeker verklaard heeft terug te komen uit Algiers en op weg is naar zijn woonplaats in Schaarbeek, dat hij een geldige Belgische verblijfskaart voorlegt met vermelding van zijn Franse nationaliteit, dat hij niet in het bezit is van een Franse identiteitskaart of een Frans paspoort maar wel van een Algerijns paspoort, zonder geldig Schengenvisum.

Er kan dus nergens in de bestreden beslissing noch in de stukken van het administratief dossier worden gelezen dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing daadwerkelijk is overgegaan tot een afweging tussen de belangen van verzoeker en zijn gezinsleden enerzijds, en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid anderzijds, zoals zij nochtans behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM.

De verwerende partij beperkt zich tot de vaststelling dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig visum en dat hij een verblijfskaart voorlegt waarvan de nationaliteit niet overeenstemt met de nationaliteit van het nationaal paspoort.

Het is inderdaad zo dat artikel 8 van het EVRM verzoeker niet zonder meer vrijstelt van de wettelijke binnenkomstvoorwaarden, maar dit neemt niet weg dat artikel 8 van het EVRM in zaken die zowel betrekking hebben op een gezinsleven als op immigratie, aanleiding kan geven tot een positieve verplichting voor Staten die enkel kan worden vastgesteld nadat een belangenafweging plaats heeft, *quod non in casu*.

Het gebrek aan belangenafweging klemt des te meer daar *in casu* de verwerende partij niet verplicht is om een beslissing tot teruggedrijving te nemen. Artikel 3, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, op basis waarvan de bestreden beslissing is genomen, bepaalt immers:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :

(...)

2° wanneer hij het Rijk poogt binnen te komen zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;(…)”

Waar verzoeker aanvoert dat er geen rekening werd gehouden met zijn gezinsleven, kan hij worden bijgetreden. Een schending van artikel 8 van het EVRM in samenhang met de motiveringsplicht wordt *prima facie* aangenomen.

2.3.2.3.2. In de nota merkt de verwerende partij inzake artikel 8 van het EVRM (bij de bespreking van het nadeel) op dat verzoeker niet aantoonde dat hij niet in de mogelijkheid zou zijn, indien hij effectief over een Frans paspoort/Franse identiteitskaart beschikt, zich opnieuw naar België te begeven.

De Raad merkt op dit niet volstaat en dat dit geen belangenafweging vormt (cf. RvS 26 mei 2009, nr. 193.522) De toepassing van de Vreemdelingenwet moet immers worden getoetst aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM, dat als hogere rechtsnorm *in casu* primeert. Er rust een onderzoeksplicht bij Verdragsluitende Staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging, *quod non in casu*.

In de nota benadrukt de verwerende partij verder dat uit de richtlijn 2004/38 van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: richtlijn 2004/38/EG) blijkt dat iedere Unieburger die zich naar een andere lidstaat begeeft, in het bezit moet zijn van een geldige identiteitskaart of van een geldig paspoort. In de nota wijst de verwerende partij ook op artikel 5 van dezelfde richtlijn, waarin bepaald wordt dat de Unieburger de gelegenheid moet krijgen om de vereiste documenten te verkrijgen of zich te laten bezorgen en dat uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt dat hij hiertoe niet de mogelijkheid zou hebben gehad. De verwerende partij wijst er ook op dat verzoeker geen verklaring heeft afgelegd dat hij zijn Franse identiteitskaart of paspoort ergens heeft liggen en dat hij geen uitleg heeft gegeven waarom hij deze Franse stukken niet kon voorleggen.

Er wordt herhaald dat artikel 3, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet van toepassing is *“behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen”*.

Artikel 41, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1

Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de burger van de Unie op voorlegging van een geldige identiteitskaart of een geldig paspoort, of indien hij op een andere wijze kan laten vaststellen of bewijzen dat hij het recht van vrij verkeer en verblijf geniet

Als de burger van de Unie niet over de vereiste documenten beschikt, stelt de minister of zijn gemachtigde hem alvorens tot zijn terugdrijving over te gaan in de gelegenheid om binnen redelijke grenzen de vereiste documenten te verkrijgen dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, dan wel op een andere wijze te laten vaststellen dat hij het recht van vrij verkeer en verblijf geniet.”

Artikel 43 van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts dat de binnenkomst van een burger van de Unie slechts kan worden geweigerd in twee specifieke gevallen en dat de verwerende partij in deze gevallen rekening moet houden met de duur van het verblijf in het Rijk van de burger van de Unie, met zijn leeftijd, met zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong, hetgeen de belangenafweging weerspiegelt die onder artikel 8 van het EVRM eveneens vereist is.

Artikel 46 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 luidt als volgt:

“§ 1

Opgeheven

§ 2

Bij gebreke aan een geldige nationale identiteitskaart of een geldig nationaal paspoort, verlenen de met grenscontrole belaste overheden toegang tot het grondgebied aan de burger van de Unie op overmaking van een van de volgende documenten:

1° een vervallen nationaal paspoort of een vervallen identiteitskaart, of

2° enig ander bewijs van de identiteit en nationaliteit van de betrokkene.

Er wordt hem een bijzonder doorlaatbewijs afgegeven, overeenkomstig het model van bijlage 10quater.

In het geval vermeld onder 2°, wordt de beslissing genomen door de minister of zijn gemachtigde.”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de advocaat van verzoeker op 17 januari 2019 aan de verwerende partij meedeelt dat verzoeker de Franse nationaliteit heeft, sinds bijna twintig jaar is ingeschreven in België, dat zijn echtgenote en vijf kinderen Belg zijn en hij voegt een attest van gezinssamenstelling toe dat dateert van 14 september 2018 en dat deze informatie bevestigt. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat aan verzoeker werd meegedeeld dat hij een Franse identiteitskaart of een Frans nationaal paspoort moest voorleggen, uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt enkel dat aan verzoeker werd meegedeeld dat de nationaliteit die op zijn Belgische verblijfskaart vermeld wordt, niet overeen stemt met de nationaliteit vermeld op zijn nationaal paspoort.

De Raad wijst erop dat nergens wordt vermeld dat de Belgische verblijfskaart geannuleerd zou zijn, dat de overheid zijn verblijfsrecht zou hebben ingetrokken of dat verzoeker niet de Franse nationaliteit zou hebben en benadrukt dat de verblijfstitel van verzoeker ook slechts de veruitwendiging is van het verblijfsrecht van onbepaalde duur waarover hij in België beschikt als burger van de Unie. Indien de verwerende partij meent dat er redenen zijn waarom het verblijfsrecht van onbepaalde duur van verzoeker moet worden ingetrokken of beëindigd, kan zij daartoe de geëigende procedures gebruiken.

De hierboven vermelde artikelen 41 en 43 van de Vreemdelingenwet maken onderdeel uit van de omzetting van de Richtlijn 2004/38/EG.

Verzoeker verwijst naar het arrest BRAX van het Hof van Justitie (25 juli 2002, C-459/99). De Raad volgt deze verwijzing, die los van verzoekers Franse nationaliteit alleen al geldt op basis van het huwelijk van verzoeker met zijn Belgische echtgenote, waar het Hof herinnert aan het belang dat de gemeenschapswetgever (heden: Uniewetgever) heeft erkend van de bescherming van het gezinsleven van Unieburgers voor de opheffing van de belemmering van de door het Verdrag gewaarborgde fundamentele vrijheden. Aldus heeft het Hof geoordeeld dat (punt 61): *“Gelet op het belang dat de gemeenschapswetgever aan de bescherming van het gezinsleven heeft toegekend (zie punt 53 van het onderhavige arrest), is de terugwijzing aan de grens in elk geval onevenredig en dus verboden, indien de onderdaan van een derde land die gehuwd is met een onderdaan van een lidstaat, het bewijs kan leveren van zijn identiteit en zijn huwelijksband en uit niets blijkt dat hij een gevaar is voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de volksgezondheid in de zin van artikel 10 van richtlijn 68/360 en artikel 8 van richtlijn 73/148.”* Bijgevolg heeft het Hof besloten dat (punt 62): *“(..) artikel 3 van richtlijn 68/360,*

artikel 3 van richtlijn 73/148 en verordening nr. 2317/95, tegen de achtergrond van het evenredigheidsbeginsel, aldus dienen te worden uitgelegd, dat een lidstaat een onderdaan van een derde land die gehuwd is met een onderdaan van een lidstaat, en die zonder geldige identiteitskaart of geldig paspoort, of in voorkomend geval zonder visum, zijn grondgebied tracht binnen te komen, niet aan de grens mag terugwijzen wanneer deze echtgenoot het bewijs kan leveren van zijn identiteit en huwelijksband, en uit niets blijkt dat hij een gevaar is voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de volksgezondheid in de zin van artikel 10 van richtlijn 68/360 en artikel 8 van richtlijn 73/148.”

Uit de rechtspraak van het Hof blijkt niet dat het Hof sinds de inwerkingtreding van Richtlijn 2004/38/EG waarbij de oudere richtlijnen werden ingetrokken, hierover een ander standpunt heeft ingenomen. Integendeel in de zaak *Metock* (25 juli 2008, C-127/08) bevestigde het Hof de rechtspraak uit het *BRAX* arrest. Voorts benadrukte het Hof dat uit punt 3 van de considerans van Richtlijn 2004/38 blijkt dat deze richtlijn tot doel, heeft “het recht van de burgers van de Unie van vrij verkeer en verblijf te vereenvoudigen en te versterken”, zodat de burgers van de Unie aan deze richtlijn niet minder rechten mogen ontnemen dan aan de handelingen van afgeleid recht die bij deze richtlijn zijn gewijzigd of ingetrokken (zie punten 56, 58/59).

2.3.2.3.3. Het enige middel is in de besproken mate ernstig.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Deze laatste voorwaarde is onder meer vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

Uit het verzoekschrift blijkt dat het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zoals beschreven door verzoeker samenhangt met het middel waar een schending van artikel 8 van het EVRM wordt aangevoerd. Hij wijst erop dat zijn familiaal leven zwaar beschadigd zou worden door de uitvoering van de bestreden beslissing.

Als bijlage bij het verzoekschrift voegt verzoeker een attest van gezinssamenstelling d.d. 21 januari 2019, waarin hij vermeld wordt als gezinshoofd van Franse nationaliteit, gehuwd met zijn echtgenote van Belgische nationaliteit en hun vijf Belgische kinderen. De verwerende partij betwist niet dat verzoeker in België is ingeschreven en hier zijn gezin heeft.

Uit de bespreking van het middel volgt dat verzoeker *prima facie* een schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk heeft gemaakt. In deze omstandigheden kan worden aanvaard dat verzoeker door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan. Er dient in dit verband ook te worden gesteld dat de Raad de vereiste, dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel moet worden aangetoond, niet op een overdreven restrictieve of formalistische wijze vermag te interpreteren aangezien dit tot gevolg zou kunnen hebben dat aan de rechtsonderhorigen een effectief rechtsmiddel wordt ontzegd in de gevallen waar zij een verdedigbare grief hebben.

Aan de voorwaarden van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is voldaan.

2.5. Aangezien is voldaan aan de drie cumulatieve voorwaarden, dient de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te worden bevolen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 14 januari 2019 tot teruggedrijving wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig januari tweeduizend negentien door:

Mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. DE SMET